

LBRIS

We know
books

Eva L. Laust

ABBY

Vol. 1

**CASSIUS
BOOKS**

CAPITOLUL 1

Se spune că orice om care își dorește să evolueze are nevoie de o schimbare în viața sa. Întrebarea mea este: de ce trebuie să fiu eu acel om?

Mi-e atât de teamă de ziua de mâine. De primul impact. De toate privirile curioase, dar și pline de dispreț. De comentariile răutăcioase, gratuite, aruncate la adresa mea și de faptul că nu mai am unde să fug.

Singurul lucru bun care a ieșit din toată nenorocirea asta e noul meu look. Tuși, adică mătușa mea, Angela, s-a săturat să mă vadă tristă, lăncezind în camera mea, citind sau uitându-mă la seriale pe Prime și Netflix și a decis să mergem împreună la salon, *ca fetele*. Asta s-a întâmplat acum câteva zile.

Am ajuns la concluzia că singura schimbare pe care o pot controla e culoarea părului meu și tunsoarea.

Acum mă bucur de un breton simpatic și de o nuanță de arămiu superbă. Îmi place cum îmi stă, dar asta e o satisfacție mult prea ne semnificativă față de amărăciunea pe care o resimt în fiecare secundă.

Mă joc cu lăntișorul de la gât și fac câțiva pași spre fereastră. Mă tem să mă apropii mai mult. Deblochez telefonul și trimit un mesaj, care știu că nu va ajunge la destinatar.

Măcar am încercat.

— Pot să intru?

Îmi întorc capul și mă bag în pat. Îi dau unchiului de înțeles că e în regulă, fără să zic nimic.

— Ai emoții pentru ziua de mâine?

— Tu n-ai avea?

— Ba da. Dar, crede-mă, puștoaico, o să-ți placă la nebunie după ce te acomodezi.

— Dacă spui tu...

Încerc din răputeri să nu-l las să vadă cât de panicată sunt de fapt.

— Nu-mi place să te văd atât de tristă.

Vorbește serios, dar asta nu mă convinge să-l iert pentru faptul că n-a făcut nimic ca să-i împiedice pe ai mei.

— Nici mie nu-mi place că mi-ați dat viața peste cap, dar ce mai putem face acum?

— Abby, e important pentru mama ta și pentru tine. Ai un pic de încredere în mine că va fi bine. Îți vei face în curând prieteni noi și o să te distrezi.

— Prefer să nu-mi fac speranțe. Așa, cel puțin, nu pot fi dezamăgită.

— Înțelept, zâmbește și vine la mine ca să mă sărute pe creștet. Noapte bună, puștoaico!

— Noapte bună, unchiule Lev.

Mă trezesc mai devreme decât ar trebui, ceea ce mă enervează. Afară e încă întuneric, dar măcar nu mai ninge.

Deschid sertarul noptierei și mă uit la poza cu Dax. Din telefon am șters-o imediat după ce i-am trimis-o, în noaptea aia. Scot limba frustrată și trântesc sertarul.

Spre norocul meu, doar cei care sunt la secția de aviație trebuie să poarte uniformă; elevii de la profilul uman sunt liberi să poarte haine normale.

Nu simt niciun strop de entuziasm. E mai degrabă ca un marș funerar spre propria mea înmormântare.

Mă dezbrac de pijamale și îmi privesc spatele. Vânățiile s-au micșorat în dimensiuni. Sunt din nou de mărimea palmei mele. Nu vreau să ies în evidență mai mult decât e nevoie, așa că iau pe mine hanoracul lui Dax, care nu mai e al lui, dacă stau bine să mă gândesc, blugii skinny negri și bocancii primiți cadou de Crăciun.

— 'Neața, puștoaico! Așa de devreme? Să înțeleg că ești nerăbdătoare?

Îmi dau ochii peste cap și mă așez la masă.

— Unchiule Lev, termină... N-am chef!

— Ai să vezi că nu o să fie atât de tragic.

— Punem pariu?

— Știi că și eu am schimbat școala, nu? Când am plecat de acasă la opșe' ani, m-am mutat în centrul Georgetownului și m-am înscris la academia Genesis Aereo.

— Ai plecat de acasă? Îl privesc șocată.

— Ți-am zis că mai bine ca mine nu te înțelege nimeni, dar când crești și te maturizezi, vezi lucrurile puțin altfel. În orice caz, unde voiam să ajung e că, n-a fost atât de horror.

— Da, dar tu nu a trebuit să schimbi și orașul...

— Am făcut și asta, dar... povestea asta ți-o voi spune când ai să mai crești.

— Mda... Ține-ți poveștile, unchiule! Oricum nu-mi vor schimba situația.

— Dacă se întâmplă ceva, mă suni, da? Și să ai încredere în directorul Valpey, e un om foarte bun și va avea grijă de tine.

— Te rog, spune-mi că n-ai făcut asta! mă iau cu mâinile de cap. Tu îți dai seama că sunt moartă dacă se aude că sunt favorizată de directorul școlii?

— Calmează-te! Va fi discret în privința asta. Crezi că nu m-am gândit? Ți-am zis doar ca să știi că ai pe cineva care e de partea ta și acolo.

— Superb!

— Haide, mănâncă ceva, că trece timpul.

Mirosul lui Dax nu se mai simte în hanorac, pentru că deja a fost spălat de câteva ori, dar tot îl adulmec.

— Nu vreau să mă duci *tu* la școală...

Unchiul Lev se blochează și mă privește îngrijorat.

— Credeam că îți va fi mai ușor dacă...

— Nu! Merg pe jos.

— Ești sigură? Nu vrei să iei autobuzul măcar?

— Asta ar fi groaznic! Prefer așa.

Stă un pic pe gânduri, după care zice:

— Voi vorbi cu mătușa ta și poate ar fi cazul, după ce împlinești șaisprezece ani, să iei câteva ore de condus.

— Nici moartă! Vrei să mă vezi într-un șant? E ultimul lucru pe care vreau să-l fac. Am văzut destule accidente provocate de tineri de vârsta mea, așa că mă lipsesc.

— La ce naiba vă uitați pe internet, voi,ăștia tineri?

— La destule, unchiule! Așa că zic pas!

— În cazul ăsta, ar cam trebui să te grăbești. Nu vrei să întârzii, nu?

— Clar, nu!

Fur o clătită pufoasă și mușc din ea în timp ce îmbrac jacheta și ies pe ușă. Fix în același moment îl văd pe Dax ieșind din curtea casei lui. Încremenesc, pentru că nu l-am mai văzut de la Crăciun. Pare furios și, deși mă fixează cu privirea preț de câteva secunde, nu vine la mine și nici nu mă salută. Își aprinde țigara pe care o are deja între buze și urcă în mașina vișinie, care, după câteva căutări insistente pe internet, am aflat că e un Chevrolet Camaro din anul '69 sau '77, nu sunt foarte sigură care ar fi.

E atât de stupid, dacă e să privesc în urmă la ce s-a petrecut acum o lună. Nu zic că m-am maturizat sau că interacțiunea cu Dax m-a schimbat cumva, dar cu siguranță apariția lui în viața mea a avut un impact.

Nu e ca și cum mă așteptam să se ofere să mă ducă cu mașina la școală sau măcar să-mi vorbească, dar nici măcar un salut?

Încă nu m-a scos de la *block* și probabil așa voi rămâne până când va decide că vrea să se joace din nou cu mine.

Nu-ți imagina că între noi e o relație complicată, că nu e cazul. Da, ceva complicat cu siguranță este și probabil chiar bolnăvicios, dar o relație... în niciun caz. Dax va rămâne mereu băiatul care mi-a furat primul sărut. Câteodată mai simt atingerea buzelor sale, ca o fantomă, și îl urăsc pentru asta.

Oftez adânc și îmi dau seama, îngrozită, că sunt deja în fața campusului. Pierdută în gânduri, n-am realizat că picioarele m-au purtat din reflex pe drumul până la academie.

În parcare interioară observ mașina lui Dax, dar el nu se întrevește.

Cu toate că mai e aproape un sfert de oră până să înceapă prima oră, campusul e plin. Aspectul ăsta mă îngrozește și mai că-mi vine să dau înapoi și să fug spre casă.

— Ai grijă pe unde mergi, prințeso!

Vocea lui îmi îngheață sângele în vine. Deschid gura pentru a-i da o replică, dar Dax trece pe lângă mine ca vântul, îmi aruncă o privire cu coada ochiului, după care îi face semn unui tip și mărește pasul pentru a-l ajunge din urmă.

Stomacul mi se strânge, iar inima începe să-și accelereze ritmul. Presimt că va fi o zi extrem de proastă.

Ascund mai bine lăntșorul care-mi iese din hanorac și încerc să ajung la clasă înainte să înceapă ora. Dacă tot a vorbit unchiul Lev cu directorul, sper cu toată ființa că l-a rugat să-i informeze pe profesori să sară peste prezentări. Ultimul lucru pe care-l vreau e să mă ridice în picioare sau să mă cheme în fața clasei. E unul dintre cele mai stânjenitoare momente din viața unui adolescent.

Găsesc cu ușurință clasa și caut un loc cât mai în spate. Spre norocul meu, una dintre băncile din penultimul rând e liberă. Nu vreau să calc pe nimeni pe coadă așa că mă asigur că nu e vreo geantă sau rucsac prin zonă înainte să mă așez.

— Ești nouă?

Îmi întorc privirea spre fata din banca alăturată și dau din cap.

— Ce chestie! Nu credeam că vom avea colegi noi în mijlocul anului.

— Crede-mă, nu a fost ideea mea... schițez un zâmbet ca să nu dau impresia că sunt o nesuferită.

Fata cu o tunsoare bob, chocker negru de catifea în jurul gâtului și ochi pătrunzători, verzi, mă analizează curioasă, apoi întinde mâna spre mine.

— Morgan. Dar prietenii îmi spun Meg.

Îi strâng mâna foarte rapid, din politețe, și mă prezint și eu:

— Abby.

— *Abby*... repetă lent și își mută privirea spre zona gâtului meu. Mișto lăntic! Se potrivește cu inelul meu, vezi?

Mă uit la inelul de pe degetul ei arătător și mă îngrozesc. Are dreptate. Inelul din argint are aceeași pietricică neagră în formă de inimioară.

— Da, ce chestie, reușesc să zic, dar nodul din gât mă sufocă.

— De unde îl ai?

— Mama mi l-a făcut cadou.

Mint. De ce naiba mint? Dar poate că e mai bine așa. Nu o cunosc. Nu știi ce intenții are sau de ce e așa de prietenoasă cu mine.

— Tare! Presimt că vom fi cele mai bune prietene.

Nicio fată de liceu nu e atât de prietenoasă cu cineva nou. Mai ales cu o altă fată. Mă forțez să zâmbesc în continuare,

fără să-i dau replică și răsufletu ușurată când intră profesoara în clasă.

Starea nu durează prea mult, căci de ce m-am temut cel mai tare se întâmplă chiar acum.

— Dragii mei, haideți să o primim cu brațele deschise pe noua voastră colegă, domnișoara Abby Asellio. Haide, draga mea, vino-vino, fără teamă!

Profesoara îmi face semn să vin în fața clasei lângă ea. Mor! Să mă împuște cineva chiar acum! Nu mai vreau să fiu aici!

Mă ridic, pentru că femeia își tot flutură mâna prin aer, inspir adânc și ajung lângă ea. Privirea îmi cade pe Morgan, singurul chip relativ cunoscut din clasă. Mă neliniștește faptul că se uită la mine furioasă și nu înțeleg de ce. Nu reușesc să mă concentrez pe chipurile celorlalți, dar mă chinui să zic ceva, să nu mă fac și mai rău de cacao.

— Ă, mulțumesc... Nu sunt prea multe de spus. M-am mutat aici din Cashiers și mă cheamă Abby, adică știți deja asta, ce prostie. Și...

Mă blochez. Cineva parcă îmi prinde măruntaiele în pumn și le strânge cu putere. Să respir? Uit!

— Domnule Dawson Anthony Thatcher! Ne onorezi cu prezența? Ce frumos din partea ta!

Dawson Anthony Thatcher, numele complet al lui Dax, mi se întipărește în creier ca un fier încins. Îmi ține privirea în timp ce trece prin fața mea și se așază în ultima bancă, în spatele lui Morgan.

— Îmi cer scuze, drăguță, spuneai...?

— Păi, zic și încerc să scap de senzația de rău care mă învăluie, cam atât.

— Of, ce timidă ești, draga de tine! Mulțumim, Abby! Poți să te întorci la locul tău.

Când mă așez din nou în bancă, Morgan nici nu se uită în direcția mea.

Pentru că stau la perete și lângă mine locul e liber, cu coada ochiului pot să-l observ și pe Dax. Se joacă cu un pix, tolănit în scaun, cu gluga trasă pe cap. Nu mă slăbește din priviri. Ferească! În ce naiba m-am băgat? Ce i-am făcut lui Morgan de s-a schimbat dintr-odată și de ce se uită Dax în halul ăsta la mine? Mă simt atât de rău. Îmi vine să vărs, dar mă abțin ca să nu mă dau în spectacol și să le ofer tuturor un motiv nou de bârfă.

De îndată ce se sfârșește ora și clopoțelul răsună pe hol, tâșnesc din bancă și o iau la fugă până ies din clădire. Aerul rece e o binecuvântare și mă ajută să-mi calmez nervii. Mă sprijin cu palmele de genunchi și încerc să-mi trag sufletul înainte să mă întorc în clasă.

De nicăieri, cineva pune mâna pe mine, mă smucește și mă izbește de zid. Nimeni nu intervine. Mă dezmeticesc și o văd pe Morgan în fața mea.

— Ce, mă-ta, încerci să faci?

— Ce?

Morgan mă trage din nou de hanorac și aproape că mă dă cu capul de perete.

— Nu face pe proasta! De ce porți hanoracul lui Dax?